Ч. 8. Четвер 25 (12) січня 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*Гостина німецкого міністра заграничних справ в Римі. — Італіяньско-францускій спір. — Справи турецкі. — Італіяньско турецка війна.*

В Римі перебуває від кількох днів німецкий міністер заграничних справ Кідерлен-Вехтер і найвисші державні круги приймають єго там з великими почестями. Гостина німецкого державного мужа в столици союзної держави знаменна передовсім для взаємин тих держав і з огляду на недалекий реченець, коли кінчить ся обовязковість тридержавного союза, дехто підсуває Кідерлен-Вехтерови місию відновленя сего союза. Однак нема сумніву, що Німеччина вислала єго задля посередництва між Італією а Туреччиною, щоб різні людий в Триполітанії зробити раз конець. Мир вимагає уступок з обох сторін і Кідерлен - Вехтер хоче сказати маркізови Сан - Джуліянови, на які придбаня від Туреччини можна числити та що треба признати свому противникови. Обі держави вже утомили ся війною. Італія знає, що порозуміне з Портою дуже трудне та коштовне, особливо з огляду на Арабів, які за нїяку ціну не хотять піддати ся, а рівночасно Туреччина не має ніякого сумніву що до будуччини Тріполітанії, яку мусить уважати вже за пропащу. Точка тяжкости лежить в питаню: як султан має признати оголошену Італією анексию Тріполітанії без нарушеня державного достоїньства.

Годить ся також згадати, що й Анґлія рада би відограти ролю посередника між воюючими державами і в анґлійскій прасї появилось в тім напрямі чимало проєктів. Між иншим домагають ся анґлійскі політики тритиждневого розєму, щоби уложити услівя мира. Однак Анґлія подає такі відмінні для Італії услівя, що она на них ніколи не згодилаб ся.

Італіяньска фльота розвинула — як звістно — в послїднім часї живу діяльність на Середземнім мори, ревідуючи чужі пасажирскі кораблї, які підозрівано о военну контрабанду в хосен Турків в Тріполітанії. Обсервацийне становище Італії находить ся коло полудневих берегів Сардинії, звідки італіяньскі военні кораблї мають легкий перегляд всего корабельного руху на мори між тим островом і Тунісом. В послідних днях італіяньскі торпедовцї задержали на мори німецкий корабель „Шлєзвіґ“ і два францускі кораблї „Картаґо“ і „Мануба“. По основній ревізиї „Шлєзвіґ“ пущено в дальшу дорогу, а „Картаґо“ і „Манубу“ затягнено до пристані Каліярі, бо на першім з тих кораблів найдено літаки, везені — після здогадів — для Турків, а на другім 29 турецких офіцирів і 450.000 франків, призначених на турецкі военні цїли. Весь той материял сконфіскувано, Турків увязнено і аж потім пущено францускі кораблї в їх дорогу.

Се поведене італіяньского правительства викликало велике обурене у Франциї. На передвчерашнім засїданю палати послів францускогo парляменту пос. Ляро̀ш вніс інтерпеляцию в справі придержаня Італіянцями кораблів „Картаґо“ і „Мануби“ та зажадав сатисфакциї для Франциї. Пос. адмірал Бієнеме заявив, що поведене Італії є замахом на достоїньство францускe бандери. Мусимо домагати ся — говорив він — сатисфакциї від Італії, а в разї конечности посунемо ся до крайности.

Опісля забрав голос міністер заграничних справ і президент кабінету Поанкаре і заявив, що справа буде в найблизшім часї полагоджена. Італіяньскі власти допустили ся похибки на шкоду прав і інтересів Франциї. Францускe правительство запевнило вже кілька разів Італію про невтральність Франциї, послїдним разом дня 17 с. м., однак здає ся, що заки італіяньский амбасадор встиг сю заяву переслати свому правительству, почтовий корабель „Манубу“ сконфіскованo. Міністер вислав сейчас до Риму і Каліярі телеґрафічне порученe, щоб турецких пасажирів, які находили ся на покладі того корабля, не видавано Італіянцям, але шифрованої телеґрами, висланої до Каліярі, не годні були відчитати і тому звернено єї до

---

8)

## ЗАПИСНИК БОЖЕВІЛЬНОГО.

(Оповіданє В. Кабеля).

(Конець).

Пані Гальшка аж крикнула з радости і кинулась свому мужеви на шию. — То не видумка! — сказала она повна надії, — внутрішний голос каже менї, що тобі пощастить ся!

А малий пустїй зачав тепер плескати в долонї, зачав тиснути ся між родичів, котрі нїби забули на него і викрикував своїм дзвінким голосочком: Нехай би мамуня оттак завсїгди тїшила ся і була весела!

А батько погладив єго по дрібонькім личку і сказав сердечно: Правду кажеш, мій хлопче! Ну, мамуня й буде знову весела!

*

В три днї опісля станув перед міністерством при улици Стадіон в Атинах якийсь віз, з котрого висів інжинір Гільґенер. Коли зголосив ся до міністра Теотокіса, впустили єго зараз до канцеляриї, де єго той високий достойник державний дуже ввічливо повитав. Теотокіс попросив єго сїдати і сїв собі напроти него на другім кріслі прикрашенім королівским гербом.

— Я прочитав ваш лист з великим заінтересованем — сказав він плавно по францускі. — Може будете ласкаві і предложите менї тепер свій проєкт, пане Гільґенер?

— Ексцеленция знають вже з мого письма ту дивну історию мого відкритя. Я умисно не подав близшого означеня місця та й подам єго аж тоді, коли наші переговори дійдуть до вдоволяючого кінця. Як я переконав си, то і після грецкого права так само як і в моїй вітчинї належить ся половина скарбу тому, хто єго знайшов, а друга половина властителеви ґрунту, на котрім скарб був закопаний. В моїм случаю належала би ся длятого половина скарбу грецкому правительству длятого, що він знаходить ся на державнім ґрунтї. Отже, щоби я не мав нїякої тяганини, то я просив би Вашу Ексцеленцию заключити зі мною і підписати слїдуючу угоду: Грецке правительство бере на себе в моїй присутности викопати скарб, каже єго приставити сюди до Атин і признасть менї моє законне право до него без всякого обмеженя. — Для мене вистане — додав Гільґенер чемно, — коли Ваша Ексцеленция уложене в сїм дусї письмо підпишуть своїм іменем. Так дасть ся справа найскорше полагодити.

Міністер притакнув на то. — Вволю вам охотно вашу волю, пане Гільґенер, лиш я хотів би ще перед тим мати поясненє одної точки. Ви якраз сказали, щоби ми взяли викопане скарбу на себе. А чи той скарб лежить все ще в тім місци, де ви єго знайшли? — Я із змісту вашого листу гадав, що ви єго вже кудись инде перепесли.

— Нї, Ексцеленцие — відповів інжинір, — я сам ледви чи міг би то зробити. Я тої ночи з моєю жінкою викопав лиш малу яму і переконав ся, що там дійстно знаходить ся велика скриня а по звуцї пізнати, що то залїзна. Відтак затерли ми старанно слїди нашої роботи. Менї видавало ся певнійшим віднести ся до властий і просити їх о поміч.

— То і добре ви зробили! — сказав міністер вдоволений і з щирим признанем говорив дальше: Я сумніваю ся, чи хтось инший в вашім положеню ділав би так само безкористно як ви, пане Гільґенер. Всї инші були би певно таку добичу тихцем забрали. — Ну, то знайдесь якийсь, щоби вам высказати подяку нашого правительства — він при тім рушив рукою і показав на дїрку від ґузика при сурдутї. На всякий случай виставлю вам жадане письмо, а відтак — мою цікавість чей зрозумієте — дайте менї близше поясненє.

— Я вже натякнув в моїм письмі — сказав Гільґенер — зложивши виготовлене письмо і сховавши до кишенї, що то розходить ся о сховану перед многими лїтами военну добичу. Головний командант турецко-єгипетскої фльоти укривав єї на своїм корабли а на короткий час перед морскою битвою під Наваріно закопав єї недалеко того портового міста може на яких пятьсот метрів далеко від побережа при сподї

повтореня. З другої сторони італїяньскі власти запевнили репрезентанта Франциї в Римі, що ті пасажири суть турецкими офіцирами і тому они стали воєнними бранцями. Одвак Франция на підставі як міжнародного так і горожаньского права не може тих подорожних видати. Тому бесїдник має надію, що по увільненю тих подорожних непорозумінє між обома правительствами уступить. Взагалї оба ті випадки не можуть попсути приязних відносин між Італїєю і Франциєю. На тім скінчила ся дискусия над інтерпеляциєю пос. Ляроша.

Туреччина переживає внутрішну кризу. Молодотурки домагали ся для своїх партийних цілий зміни арт. XXXV. конституциї, котрий султанови за згодою сенату давав право розвязувати парлямент. Они хотїли би то право виключно віддати султанови, з котрим бажають обходити ся як з маріонеткою. Але се предложенє палата відкинула. Молодотурецкий комітет розвів аґітацию за розвязанєм парляменту, хоч би тим великий везир був принев‌олений до відставки. Депутация комітету зажадала від султана розвязаня посольскої палати навіть без згоди сенату, отже зломаня конституциї і султан під напором комітету згодив ся на розвязанє. Тим способом викликано внутрішну кризу, бо через те доведено до дїйстного нарушеня конституциї.

Після інформаций Аґ. Стефанї обсадили вже Італїянцї остаточно оазу Ґарґареш, о яку перед кількома днями зведено так завзятий бій.

З Бенґазі надходить вість, що 400 Турків заатакувало дня 17 с. м. італїяньский бльоковий дім. В битві, яка при тім вивязала ся, убито 29 Турків, а 2 поранено. Слїдуючої ночи знов показав ся ворох в силї 600 людий, та коли побачив готовість до борби по італїяньскій сторонї, заздалегідь завернув ся. Воєнний корабель „Етрурия“ дав до них кілька пушечних вистрілів і збомбардував одну з точок опору Турків в тій околици, Евезію.

Після донесень „Times-a“ положенє в Пекінї в послїдних днях дещо змінило ся. Сунятсен відкликує свої зобовязаня, на які був згодив ся, бо є пересьвідчений, що Юаншікай змагає до диктаторства. Юаншікаєви робить трудности становище Маножурів супротив него. Бувший міністер війни Тілянї, що перед 3 лїтами спричинив був упадок Юаншікая, повернув до Пекину. Юаншікай є думки, що супротив опору ворохобників против тимчасового правительства в Пекінї, найлїпшою дорогою було би по абдикациї, котру уважає за неминучу, утворенє поки що в Тієнтсінї осїдку правительства.

„Daily Chronicle“ доносить, що хіньске правительство з новим хіньским роком, т. є. дня 18 лютого оголосить банкротство хіньскої держави. Серед чужинцїв побоюють ся різнї.

# Новинки.

**Львів, 24 січня 1912.**

— **Засїданє соймове** заповіджене на четвер, відложено до суботи 27 с. м.

— **Зима на полудни**. В минувшім тиждни, коли то у нас морози доходили до — 20°, шалїла страшна буря на мори Середземнім і на Атлянтийскім океанї. В Анґлїї упали тодї великі снїги, почім наступив мороз. Телєґрафічні получення з Анґлїєю були перервані. Морска плавба потерпіла в тім часї великі шкоди.

— **Убийник з мести.** Перед судом присяжних станув вчера Стан. Красноїд, робітник мулярский обжалований о злочин убийства. Справа представляє ся як слїдує: Дня 30 липня забавляв ся обжалований вечером в шинку при ул. Льва Сапіги ще з двома товаришами Фр. Гуменецкам і Анг. Юрочком. При забаві прийшло до сварки, а відтак і до бійки, в котрій товариші побили Красноїда. По бійцї товариші пішли дальше пити до шинку, а Красноїд постановивши зімстити ся, узброїв ся в ніж почав шукати по шинках за товаришами. Заставши іх в однім шинку кинув ся насамперед на Гуменецкого і став его так колоти, що зробивши ему 8 ран убив на місци, а тодї кинув ся на Юрочка і того тяжко покалїчив

Обжалований оправдує ся тим, що був пяний і що боронив ся. Лїкарі орекли, що рани Гуменецкого були такі як би убийник вишукував умисно такі місця, в котрих міг би найтяжше зранити. По переслуханю сьвідків засуджено Красноїда на три місяці вязници

— **Стрілянина між дїтьми.** У Відни 15-лїтний склеповий практикант Фр. Гебгард стрілив оногди до свого 16-лїтного товариша Ів. Непповского, котрого однак лише легко скалїчив. Опісля Гебгард влучним вистрілом відобрав собі житє. Оба хлопцї мали любити ся в однїй дївчинї, а причиною наміреного убийства і самоубийства мала бути зависть.

— **Йорданьске сьвято у Відни.** З Відня доносять: Заповіджене войскове Йорданьске сьвято у Відни відбуло ся 19-го с. м., задля недостачі місця в рускій церкві, в Votivkirche, — а саме водосьвятє на великих сходах перед Votivkirche. Сьвято наше випало величаво. Виступило півтора тисяча войска: з 24 п. п. Русини, з 37 п. п. Румуни, з 67 п. п. Словаки і з 82 п. п. Угри з музиками. Дано 12 стрілів карабінових. — Взяли участь в сьвятї латиньске духовеньство войскове в парадї і велике число офіцирів. Була заступлена і сьвітска наша інтеліґенция в досить великім числї. Співав хор однорочників і вояків з 24 п. п. Цїлий Maximilianplatz заповнила віденьска публика.

— **Приватні школи в Станиславові.** Як доносить тижневник „Станиславівскі Вісти“, відбули ся там дня 16 м. м. заходом „Повіт. комітету шкільного“ численні збори відпоручників укр. товариств і жертводавцїв на україньскі школи. Зборам проводив адв. др. Мандичевский, звіт з річної дїяльности Комітету складав п. Г. Павлюх. Із звіту дізнали ся зібрані, що комітет не дармував і хоч в мин. роцї не ввійшли в житє нові рускі школи, то є повна надія, що в сїм роцї буде основана нар. руска школа в Княгининї-селї. Прибуде також приготовляюча кляса при укр. ґімназиї. Комітет в порозуміню з о. мітратом Гордїєвским заходив ся коло заснованя шкілки-захоронки для дїтий на Майзлях, але задля недостачі відповідного дому годї було довести дїло до успіху. Комітет зібрав в роцї дрібними датками 3.494 53 К. а купони Р. Т. П. принесли 2.5:0 корон. Гроші призначені на „Рідну школу“ вислано до центрального фонду у Львові, однак в будуччинї, коли отворять ся нові школи, будуть відсилати до Львова лише надвижку зібраного гроша. З нагоди 100 лїтних уродин о. Ант. Могильницкого, автора „Скита Манявского“, видано переписні листки Скита, з яких Комітет надїє ся мати 500 К чистого доходу на „Рідну школу“. По звіті, який принято з признанєм, вибрано членів Комітету на сей рік і порішено заложити в Станиславові руску 4-клясову нар. школу, отворити для руских школярів з польских шкіл курси рідної мови та історії, заснувати при педаґ. бурсї підготовляючий курс до ґімназиї і т. п. Вкінци годить ся згадати, що „Повіт. комітет шкільний“ повстав за почином філії Р. Т. П., та

---

горба, на котрім росли три дуби. Там спочиває она ще и нинї.

Теотокіс почувши назву Наваріно, здивував ся не мало а по лици его пересунув ся легонький усьміх. — Отже то Наваріно! Того, що правда, я не сподївав ся. Ну, добре бодай, що вже заключена угода з анґлїйским товариством, котре набуло від нас на десять лїт право витягати з моря всї кораблї, які підчас тої битви затонули або добувати за помочию нурків всї дорогоцїнности, які би на тих кораблях знайшли ся. Сумніваю ся, чи той синдикат був би нам так дорого заплатив, як би перед тим знав був про ваше відкритє. Мушу навіть тепер припускати, що Анґлїйцї може в якийсь спосіб довідали ся про той воєнний скарб і мабуть гадають, що він все це знаходить ся на „Александриї“ і лиш в тій надії, що той скарб знайдуть, заплатили без довгого торгу жадану нами за той привилей суму. Наш інтерес, пане Гільґенер, не входить зовсім в ніяку суперечність з нашою умовою з анґлїйским підприємством. Здає ся лиш, що они будуть тепер старати ся щось виторгувати з тої умовленої суми.

— Я не думаю, Ексцеленциє — сказав Гільґенер. — Я читав в однїй фаховій ґазетї довшу статю про сей плян, котрий, що правда, трохи фантастично звучить, але після мого погляду навіть в такім случаю, коли підприємцям наш скарб відпаде, они все таки зроблять знаменитий інтерес. Після уложеного там точного обчисленя, сподївають ся они покрити свої видатки вже самими бронзовими канонами яких там має знаходити ся тисяч сїмсот штук а з котрих кожду штуку оцїнюють на два до три тисячі корон а вартість мідяної окови і дубового дерева з розбитків представляє чистий зиск.

Міністер встав з крісла. — Ну, маймо надію, що анґлїйский синдикат дїйстно так добре на тім вийде. — Але що до нашої справи, що я вже постараю ся о то, щоби в найблизших днях один з наших малих кружляків, які стоять в Павлїї, відплив до Наваріно. Перенесенє скарбу на корабель можете самі допильнувати і лишаю вам до волї їхати сюди на тім кружляку. Для вашої родини, о скілько то можливе на воєннім кораблї, буде приготоване окреме поміщенє. Все проче полагодимо, коли вернете і маю надїю, що тодї побачу той дивний записник, котрому завдячуємо то відкритє.

*

В канцелярії теперішного властителя Гекерової фабрики машин на поставци вирізбленім з дубового дерева сильно заржавіла зелїзна скринка, котра своїми старосьвітскими прикрасами і штучними замками звертає за кождий раз увагу тих гостий, що бувають часто в Гільґеровім домі. А в тій скринцї, що через вісїмдесять лїт скривала скарб Капудана-паші і Юсуфа Майнерта лежить груба, на око незначна книга з витертими сїрими окладинками. Понад там висить на стїнї виготовлений молодим артистом в Ґданьску олїйний образ, котрий в ясних красках представляє осьвітлену сьвітлом сонця пристань в Неокастро з множеством кораблїв всїлякого рода та білї доми і порозпадані розвалини колишної крїпости.

На памятку морскої битви під Наваріно обходять у Гільґенерів кождого 20 жовтня велике сьвято, котрого глубше значінє знають лиш найблизші приятелї родини, бо дивним дивом місцеві ґазети свого часу лиш коротко і зовсїм неясно згадали про таємничу історию скарбу, хоч особа молодого інжинїра зараз по подїлї того дорогоцїнного скарбу звертала в Атинах загальну увагу на себе, бо скарб той представляв вартість кількох мілїонів. Найкрасші предмети з него були виставлені в народнім музею і звертали загальну увагу на себе, а грецкі ґазети розписували ся о них широко. Гільґенер сам рад був з того, що люди говорили, що він одержав спадщину, бо той здогад мав таки щось за собою, хоч поправдї не ему але его шваґрови припала була тота якась дивна спадщина по послїднім Майнертї, але то остаточно на одно виходило, бо й доктор Менк від того часу не був в грошевих клопотах.

Коли же одного дня паню Гальшку, котра зовсїм так як то їй побажав був еї синок стала знов свобідна і весела, еї цікава приятелька спитала, за що то еї муж одержав недавно тому грецкий ордер, відповіла она усьміхнувшись: „Зовсїм докладно того не знаю, але менї здає ся, що за — записник божевільного“.

що філія і Комітет ведуть роботу згідно і пляново.

**— Перемиські Русини своєму Владиці.** В третий день Рiздвяних сьвят явили ся в епископскій палаті представителі всіх українських товариств в Перемишли, щоби вручити Ексцеленциї Еп. Чеховичеви, як почетний дар, табльо, виконане столярем артистом п. Малиновским, в котре зібрано і уложено фотоґрафічні знимки з Шашкевичевого обходу в Підлисю і Перемишлі. В середині табльо поміщено лице Маркіяна, яке лавровим вінцем красить ґеній поезиї.

На промову представителя депутациї, радника Дмоховского, який з гордостию зазначив, що Владика йде в першім ряді народної орґанізациї Перемищини, є членом всіх українських товариств і своєю участию у всіх національних справах може служити примíром, заявив Владика, що як до тепер, так і в будучині не відкаже своєї участи в народній праці, та буде заступати ся народною справою, тямлячи, що вийшов з народа і длятого народа повинен працювати. Опісля подякував Владика за гарну памятку і сердечно попращав депутацию.

**— Галабурда в бельґійскім парляменті.** З Брукселї доносять: Підчас розправи над справою дорожнї прийшло оногди до авантурничих сцен. Именно консерватист Варнассе закинув социялїстам, що туманять нарід і здобувають мандати при помочи виборчих надужить. Провідник социялїстів Вандервельде кинув ся з підчесеною рукою на Вернассе'а. Кількох послів хотїло їх розборонити. Прийшло до бійки між социялїстами і консерватистами. Предсідатель замкнув засїдане. Палата ухвалила виключити Вандервельдого з кількох засїдань з рівночасною утратою диет.

**— Обструкция социялїстів в міскій радї в Градци.** Згідтам доносять: Оногдашнє засїдане міскої ради тревало цїлу ніч. Коли вийшов зі салї референт буджету, социялїсти домагали ся перерви засїдання, а що бурмістр спротивив ся сему, почали незвичайний обструкцийний. На салї настав пекольний крик. Социялїст Понґач промовляв 12 годин, підпомаганий музикою своїх товаришів. О год. 12 затрубили социялїсти 12 разів. О год. 8 рано спровадили величезний ґрамофон і при всїляких веселих его продукциях промавляв Понґач дальше. Засїдане закінчено о год. 10·30 рано.

**† Померли:** О. Володимир Ольховий, парох з крилошаньскими відзнаками в Берегах долїшних, устрiцкого деканату, скоропостижно, дня 10 с. м., в 67 ім роцї житя, а 45 ім сьвященьства; — о. Григорий Громадка, парох в Дорі, надвірняньского деканата, дня 20 с. м., в 76-ім роцї житя а 49-ім сьвященьства; — о. Онуфрий Курбас, парох в Кустині, лопатиньского деканата, дня 17 с. м., в 83-ім роцї житя, а 57-ім сьвященьства; — Софія Богачевска, вдовиця по гр. кат. сьвященику, дня 12 с. м., в 64-ім роцї житя; — о. Людвик Фіялковский, сьвященик і лїкар, дня 18 с. м. у Львові, в 78-ім роцї житя.

# Телеґрами.

**Відень** 24 січня. Цїсар приймив вчера рано на довшій авдиенциї президента міністрів ґр. Штірґка.

**Будапешт** 24 січня. Президент міністрів ґр. Штірґк удає ся нинї до Будапешту, аби зложити візиту угорскому президентови ґр. Кін-Гедерварі'ому з нагоди его подужання. При тій нагоді ґр. Штірґк обговорить деякі спільні австро-угорскі справи.

**Париж** 24 січня. „Echo de Paris“ пише, що Франция готова посунути ся до зірвання дипльоматичних відносин з Італїєю, коли Італїя не вдоволить еї бажань в справі задержания француских кораблів.

**Константинополь** 24 січня. Міністер справ внутрішних розписав вибори до нового парляменту на день 2 лютого.

**Берлин** 24 лютого. Новий німецкий парлямент скликано на день 7 лютого.

## Цїна збіжа у Львові.

дня 23-го січня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові

| | | |
|---|---|---|
| Пшениця | 11 10 | до 11 60 |
| Жито | 9·10 | „ 9·40 |
| Овес | 8·50 | „ 8 75 |
| Ячмінь пашний | 8 30 | „ 8 60 |
| Ячмінь броварний | 8·30 | „ 9 60 |
| Рiпак | —·— | „ —·— |
| Льняка | —·— | „ —·— |
| Горох до варева | 11 75 | „ 13 60 |
| Вика | 10 50 | „ 11 40 |
| Бобик | 8 40 | „ 8·70 |
| Гречка | —·— | „ —·— |
| Кукурудза нова | —·— | „ —·— |
| Хміль за 50 кільо | 348 — | 365 — |
| Конюшина червона | 87 — | „ 97·— |
| Конюшина біла | 105 — | „ 125·— |
| Конюшина шведска | 75 — | „ 90·— |
| Тимотка | 67 — | „ 77 |

# Надіслано.

**— Остережене.** Деякі еміґрацийні аґенти почали в послїдних часах вербувати між руским населенєм в Галичинї робітників до копалень вугля в Бельгії і вислали вже туди кілька партий робітників. Перед сею еміґрациєю до Бельґії належить як найсильнійше перестерігати наших робітників. По перше платня не вишколених робітників копальняних не є цїлком висша в Бельґії, як у нас в Австриї або Німеччинї, а житє там далеко дорожше. В наслїдок сего бельгійскі робітники так валоньскі як і фляманьдскі самі ідуть з Бельґії шукати красших зарібків до Німеччини. Надто безпечність в копальнях вугля в Бельґії полишає богато до бажання. Нема там цїлком строгого нагляду над копальнями зі сторони держави, самі копальні є дуже низькі і вогкі, нема в них добрих вентиляций і дуже часто трафляють ся там вибухи ґазів. Вслїдок цїлий сей вуглевий ревір навіщений є хоробою хробів. Проти тих прямо страшних відносин страйкували кілька разів бельґійскі робітники. Тому то працьодавцї бельгійскі думають, що коли заплатять добре галицким аґентам, то они наженуть їм галицких робітників на мимовільних страйколомів бельґійских робітників. Коли би справдї дало ся тим аґентам збаламутити наших робітників, то най они знають, що найтяжших ворогів будуть мати в бельґійских робітниках, котрим перешкаджати будуть в здобутю гарнійших условий працї. Тому остерігаємо руских робітників перед роботою несовістних еміґрацийних аґентів.



# Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

**ЗАМІТКА.** Поїзди посьпішні означені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм minut.

### Відходять зі Львова

з головного двірця:

До **Кракова**: **12·35**, 8·40, **8·21**, 8·45, **2·30**§), **2**·, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·05**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденно, †) до Ивзанк.

До **Підволочиск**: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·.., 11·13.
†) до Красного.

До **Чернівець**: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До **Стрия**: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·..
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До **Самбора**: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До **Сокаля**: 7·35, 2·28, 7·42, 11·25*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До **Яворова**: 8·20, 6·00.

До **Підгаєць**: 5·58, 6·15.

До **Стоянова**: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До **Підволочиск**: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·55, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До **Підгаєць**: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

До **Стоянова**: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До **Підгаєць**: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

### Приходять до Львова

на головний дворець:

З **Кракова**: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, 1·30, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З **Підволочиск**: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†) 10·30.
†) з Красного.

З **Чернівець**: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·55, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З **Стрия**: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§), 11·..
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З **Самбора**: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З **Сокаля**: 7·33, 1·26, 8·00.

З **Яворова**: 8·15, 4·30.

З **Підгаєць**: 11·15, 10·20

З **Стоянова**: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З **Підволочиск**: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·12, 9·52†)
†) З Красного.

З **Підгаєць**: 7·25*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі **Стоянова**: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З **Підгаєць**: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

# ОГОЛОШЕНЯ.



З друкарнї В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоиада) у Львові. Телефона ч. 527.